

Recensie: Interview Opia

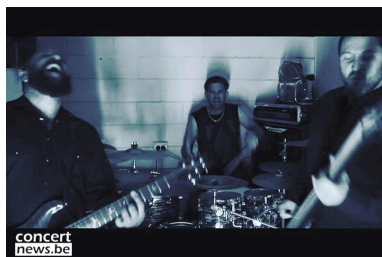

foto © Opia

Recensie:

Opia is een Australische rockband uit Perth. De groep werd in 2007 opgericht en bracht in 2010 de eerste EP uit. De band onderging vanaf het ontstaan enkele line-up wijzigingen en bestaat nu uit zanger en gitarist Michael Bok, bassist Dan Zarb en drummer Dain Pattison. Na een lange periode van negen jaar kwam op 28 maart 2016 de debuutplaat van Opia uit in de hele wereld. Singles "One Minute Ago" en "Signs" spelen ze in hun thuisland volop op de radio. www.musicnews.be had een gesprek met Michael Bok.

Opia is een aandoening aan het oog. Vanwaar kwam het idee om die naam te gebruiken?

We waren al lang op zoek naar een speciale naam. Het is een bepaalde aandoening aan het oog waarbij je enkel iets van dichtbij kan zien. We kozen Opia omdat we verder wilden kijken dan hetgeen dicht bij ons staat. Met de naam Opia maken we dit duidelijk.

De band ontstond in 2007 maar de debuutplaat kwam pas in 2016 uit. Hoe komt dit? We hebben verschillende wijzigingen aan onze opstelling gekend. We kenden ups en downs en in 2010 brachten we onze eerste EP uit. Het oorspronkelijke plan was om in 2013 de cd uit te brengen maar toen hadden we problemen. Enkele muzikanten verlieten de groep dus het was moeilijk om dan echt aan de plaat te werken. De plaat voelt aan als een nieuwe Opia. We hebben tijd gemaakt om de nummers perfect te arrangeren. Het was een lang proces maar uiteindelijk zijn we er geraakt.

Voelt het nog steeds aan als de Opia waarmee u de band startte?

Het heeft nog steeds dezelfde roots. De meerderheid van de songs zijn geschreven door mezelf. Hierdoor zijn ze een deel van het originele geluid van de band. Dan zit al drie jaar in de band en Dain zit er een jaar en een half in. Hierdoor is de ritmesectie wel een stuk gewijzigd. Het is nog steeds hetzelfde geluid maar het klinkt driedimensionaler en is meer geëvolueerd.

Dit is de debuutplaat voor jullie. Hoe verliep het opnameproces?

We namen onze plaat op in Electric City Sounds, een erg oude studio in Perth. We hadden een geluidsman Adam Round die veel reist met grote bands zoals Tame Impala. Hierdoor moesten we telkens wachten tot hij terug in het land was vooraleer we iets konden opnemen. We namen over een periode van twee jaar grote blokken op in pre-productie om het daarna in de studio te vervolledigen. Voor ons voelt het aan als een echt studioalbum. Het geraamte van de nummers schreef ik zelf en dan toonde ik dat aan de bandleden. Hiermee gingen we dan samen aan de slag waardoor een nummer nog veel kon evolueren. Ieder nummer werd apart opgenomen omdat er in elk nummer verschillende lagen aanwezig zijn. Eerst legden we alle arrangementen vast waarna de drums er bij kwamen daarna de gitaar gevolgd door de bas en uiteindelijk de stem. Het was een erg strikt proces wat belangrijk is bij dit soort muziek.

De muziek van jullie wordt omschreven als progressive rock. Hoe is de evolutie naar dit genre er gekomen?

Ik vind het raar dat mensen ons zo omschrijven. Ik zou ons meer omschrijven als een alternatieve rockband met progressieve invloeden. We proberen om ons geluid groots te laten klinken en het beste uit onszelf te halen. Als ik een vergelijking zou

moeten maken dan denk ik dat Tool er het beste bij aanleunt. Ik luister veel naar zware bands maar evengoed naar gewone rockbands dus alles komt er een beetje in voor.

Met zo'n geluid komt de muziek live nog meer tot zijn recht. Was dit de bedoeling?

We houden er wel van om zeer luid en met veel energie te spelen. Live proberen we om zo goed mogelijk "in your face" rock 'n roll te brengen. Op het album gebeurt heel veel op de achtergrond. We zijn maar met drie en hierdoor duurt het soms wat langer voordat alles goed draait. Eenmaal alles start, klinkt het wel gigantisch. We willen zo groot mogelijk gaan maar toch dat live element behouden. Hierdoor hielden we bij de opnames de teugels strak bij elkaar. In het begin was het moeilijk om dat allemaal live te brengen omdat alles apart was opgenomen. Voordat we live speelden, moesten we eerst nog wat repeteren om alles aan elkaar te kunnen linken.

"Signs" & "One Minute Ago" waren de eerste singles. Deze zijn niet zo radiovriendelijk en toch worden ze gedraaid op de Australische radio. Hoe komt dit volgens u?

We hadden een selectie van nummers waarvan we vermoedden dat ze wel goeie radiosingles konden zijn. Blijkbaar was dat wel zo, want zelfs de grootste radio's in Australië begonnen onze muziek te spelen. Mensen vinden het coole muziek, er zitten aanstekelijke refreinen in en de vibe is zeer aangenaam. Hopelijk blijven ze het spelen want het is onze debuutplaat en als ze onze nummers spelen is dat altijd een grote bonus.

Is er een bepaalde thematiek die op het album van toepassing is?

De nummers hebben elk een verschillende verhaallijn. Het start allemaal met een basisidee en dan gaat het verder in een bepaalde richting. We wilden met deze plaat het publiek een rit geven die ze nooit zouden vergeten. Geen enkel nummer is hetzelfde en staat op zichzelf waardoor iedere song een ander soort weg is op de rit. Op "Somethings" zingt u dat u op zoek bent naar iets nieuw. Met wat had u dat in uw gedachten geschreven?

Op de wereld doet iedere persoon iets wat ze graag doet en dingen die ze minder tof vindt. Voor mij persoonlijk is muziek een uitlaatklep om mezelf aan de wereld te presenteren. Het gaat dus vooral over handelingen die we moeten doen om rond te komen. Aan de andere kant moet er altijd plaats zijn voor dingen die je echt graag wil. Door de ogen open te houden voor nieuwe zaken en andere mogelijkheden te ontdekken, krijg je een opener wereldbeeld. Het klinkt een beetje negatief maar eigenlijk is het een realistisch nummer waarin hoop vervat zit. Als ik het op de band zou toepassen dan zou het gaan om de droom die we hebben om de rest van de wereld te ontdekken. Mijn songteksten zijn soms erg gek. Ik start met een idee maar het kan overal naartoe gaan.

Op "Signs" zijn wat elektronische en ambient klanken te vinden. Was het belangrijk om op ieder nummer een andere klank te krijgen?

Het is een nummer dat er uitspringt op de plaat. We wilden al heel lang enkele geprogrammeerde nummers op het album en "Signs" was iets waar we veel mee experimenteerden. We deden veel elektronische klanken in dat nummer en knipten het daarna uiteen om het wat gekker te doen klinken. Het werd een geweldig nummer waar we alle drie even van moesten bekomen. We werden omvergeblazen. Het gaf ons veel inspiratie om nog meer te gaan programmeren en speciale klanken op de achtergrond te verzorgen.

Op opener "One By One" gaat u op zoek naar antwoorden. Worden die antwoorden gegeven doorheen de plaat?

Dat is één van de redenen waarom dat in het begin van de plaat komt. Het is een zwaar nummer dat erg direct is. We vragen ons daarbij af wie de leider is van deze gekke plaats waar we allemaal leven. Wie is de pop en wie trekt aan de touwen zodat iedereen luistert? Het is een nummer met een boodschap die we kort willen

houden om het album knallend te openen. Doorheen het album vinden we de oplossing op de vragen die in de openingstrack gesteld worden. Ieder nummer heeft zijn eigen conclusie. Iedereen heeft een uitgesproken mening over alles. Ik ook. Voor mij voelt het niet alsof ik mijn muziek gebruik als een platform om een statement te maken. De boodschap is er maar ik probeer het zo gebruiksvriendelijk mogelijk te houden.

Veel bands gebruiken hun muziek als tool om hun politieke mening te verkondigen. In de wereld gebeurt zoveel. Nummers kunnen gaan over de wonderbaarlijke wereld die je ontdekt, over iets politiek of over een bepaalde ervaring. Het is iets wat belangrijk is voor de hele wereld op dat moment. Voor mij zijn lyrics even belangrijk als de muziek. De teksten moeten ook makkelijk zingbaar zijn om bij de muziek te brengen. Het moet allemaal perfect in een ketting passen.

"Still Standing" gaat over een persoon die het moeilijk heeft maar nog steeds blijft rechtstaan. Dit was ook de single naar aanleiding van de plaat. Was dit een soort van statement dat u wilde maken?

Toen we die single uitbrachten, dachten we wel dat de titel origineel was. Het nummer kwam tot mij wanneer ik las over wat er tegenwoordig allemaal in de wereld gebeurt. De vluchtelingen die geen land hebben en zoeken naar een huis. Ik zag bepaalde beelden in mijn hoofd van hoe dat er aan toe kon gaan. Ze lopen kilometers en op het eind staan ze er nog steeds. In Australië hebben we daar minder mee te maken, maar we zien er veel van in de media. De crisis heeft invloed op de hele wereld. Hier zijn er ook daklozen en op het einde van de dag wil iedereen proberen om te overleven dus de link is er wel. We leven in een erg stabiel land maar de meeste Australiërs zijn erg meelevend, zelfs als ze er niet rechtstreeks bij betrokken zijn.

Wat ziet u nu als toekomst voor de band? Zijn er plannen om buiten Australië op te treden?

Dit jaar focussen we onszelf zo veel mogelijk op Australië. Momenteel zijn we ook bezig met plannen te smeden om in Europa te gaan optreden. Voor ons is dat heel ver dus we zoeken naar de perfecte manier om dat voor elkaar te krijgen. We zouden blij zijn als zowel deze plaat als de volgende albums goed onthaald worden. Het zou leuk zijn om de zee over te steken en nieuwe mensen te leren kennen. Een goed publiek, daar draait het allemaal om.

< Niels Bruwier >